

HOTEL U ZVIERATIEK

Pre lásku šteňaťa

KATE FINCHOVÁ

Hotel u zvieratiek Pre lásku šteňaťa

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Kate Finchová

Hotel u zvieratiek – Pre lásku šteňaťa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

HOTEL U ZVIERATIEK

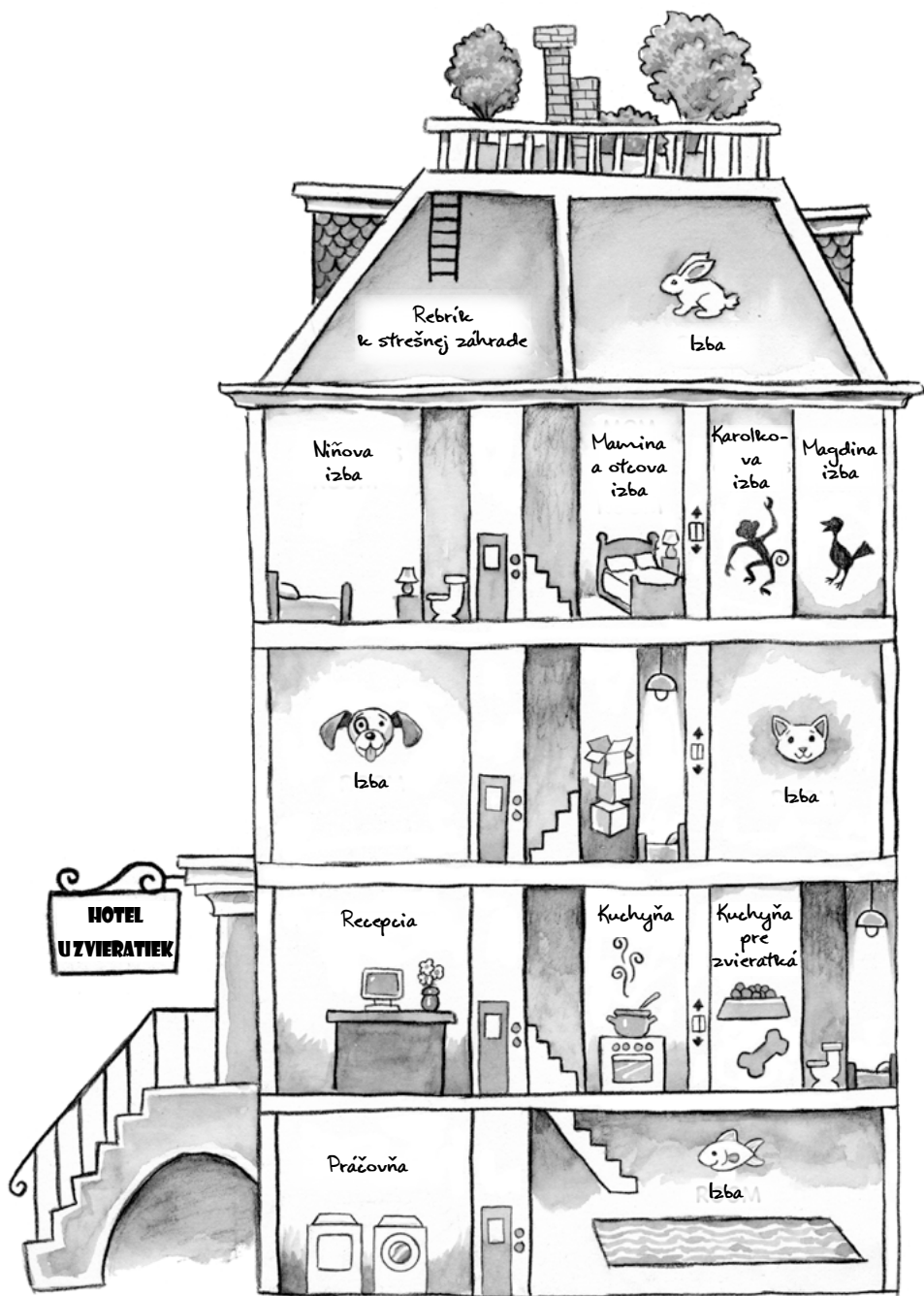
Pre lásku šteňaťa

Kate Finchová

**Ilustroval
John Steven Gurney**

CPress
2016

1. KAPITOLA

Vitajte na námestí pod besiedkou!

Osemročné dvojčatá Karolko a Magda si prečítali ceduľu a rozžiarili sa radosťou. Na ulici sa to hemžilo pestrofarebnými stánkami a veselými, usmievavými ľuďmi.

„Nemôžem ani uveriť, že tu naozaj budeme bývať!“ vykrikol Karolko a nadhodil si na chrbte ťažký batoh.

Magda zavetrila vo vzduchu: „Ňam!“ zašepkala. „Čokoláda a korenie a kvety...“

Otecko s ohromným kufrom v rukách zdolal posledný schod od vlakovej stanice a zastavil sa, aby chytil dych. „Toto miesto je priamo kúzelné,“ povedal s úsmevom. „Tunajší farmársky trh je otvorený každý deň. Na Námestí pod besiedkou sa cíti každý ako doma.“

„A hotel prapratety Šafránky si určite zamíľujete!“ dodala mamička.

„Ja len dúfam, že si zamilujeme aj prapratetu Šafránku,“ zašepkal Karolko Magde do ucha. „Musí byť strašne, strašne stará.“

Magda prikývla. Mama s otcom sa chystali ujať vedenia hotela, aby sa ich praprateta nemusela odsťahovať do sanatória.

„Všetci za mnou,“ zavolala mamička cez rameno. Vrhli sa do dúhového labyrintu stánkov. Boli tu stánky s ovocím a zeleninou, so syrmi a s mliekom, dokonca aj s koláčikmi a tortičkami! Dvojčatá sa okolo rozhliadali s očami rozšírenými úžasom. Námestie pod besiedkou, to bolo niečo úplne iné ako ich starý domov na vidieku!

Mama zastavila pred kruhovým, otvoreným prístreškom, kde hrala kapela na všelijaké bubienky veselé karibské melódie.

„Toto je tá besiedka, po ktorej sa námestie volá!“ vysvetlila mamička.

„Super!“ vydýchli jednohlasne Magda s Karolkom.

„Vidíte tú starú arkádu, ako ju práve opravujú?“ spýtala sa mamička a ukázala na neďalekú pasáž. „Tá vedie do parku so stromami a jazierkom!“

„A sú tam nejaké zvieratá?“ spýtal sa Karolko s nádejou v hlase. „Ešte som tu žiadne nevidel...“

Ale ako mu mamička stačila odpovedať, vyrútila sa z jedného stánku žltá chlpatá guľa a hnala sa rovno k nim! Magda samým prekvapením upustila na zem svoju ťažkú tašku.

Bolo to šteniatko zlatého retrievera. Malo mäkučké, plantavé uši, vlhký noštek a veselo vrtelo chvostíkom. V papuľke držalo sušienku v tvare kocky, ktorá mu ale dlho nevydržala. Šteniatko ju v okamihu zožralo, spokojne sa olízalo a potom sa veľkými, tmavými očami zadívalo priamo na Karolka s Magdou.

„Niňo!“ ozval sa hlboký hlas.

Dvojčatá sa rozhliadli. Hlas patrilo vysokému pánovi s hustými, kučeravými vlasmi. Na sebe mal červeno-zelené tričko s nápisom „Made in Mexico“.

„*Losiento*, prepácte...“ Pán podal Magde jej tašku a chňapol po voľnom konci Niňovej vôdzky. „Už zase snoril v Pekárni pre zvieratá na Ulici pri parku! To moje malé šteniatko je

poriadne číslo,“ vysvetlil s priateľským úsmevom na perách.

„Niño je veľmi roztomilý,“ povedala Magda a štekla šteňa v hebkom kožušku. „Ja milujem psíkov.“

Karolko hladil Niña po chrbte. „Kiež by sme mali aspoň mačičku,“ povzdychol si. Niño pozorne zastrihal ušami a zavrtel chvostom. „Alebo šteniatko,“ dodal Karolko s úsmevom.

Pán preletel očami po hromade batožiny. „Sťahujete sa?“ spýtal sa.

„Áno,“ odpovedala mu mamička. „Do hotela U Zlata.“

„Tak vás tu vítam, susedia!“ zvolal pán. „Ja vediem podnik Mexické dobroty!“ ukázal na malý farebný stan. „Volám sa Juan. Až budete mať hlad, príďte ma navštíviť!“

Sľúbili mu, že určite prídu, a potom sa rozlúčili. Po celú cestu cez Námestie pod besiedkou Karolko v duchu sníval o ich novom domove.

„Hotel U Zlata,“ mrmlal si pre seba. „To znie ako hotel pre filmové hviezdy.“

„Trebárs bude vyzerat' ako palác!“ zašepkala bračkovu Magda a rozžiarili sa jej oči.

Onedlho mamička zastavila pred vysokým domom z hnedého pieskovca. Pokrývala ho drobivá omietka, ktorá kedysi bývala hnedá, ale rokmi stmavla skoro do čierna. Nad obitými vchodovými dverami visela drevená ceduľa s vyblednutým nápisom Hotel U Zlata.

Obom dvojčatám od prekvapenia poklesla čeľusť.

„Volá sa tak, pretože teta Šafránka má priezvisko Zlatá,“ vysvetlila mamička a musela zvýšiť hlas, pretože jeden z robotníkov

v neďalekej arkáde spustil veľkú vrtačku. Jej údermi sa triasol celý chodník. Z priečelia hotela U Zlata začali opadávať kúsky omietky a padali dvojčatám do vlasov.

Lup! Zrazu im so žuchnutím pristál pri nohách drevený vývesný štít.

Magda s Karolkom sa na seba pozreli. Aké to asi bude vo vnútri?

Otecko zabúchal na rozhegané drevené dve-
re, ale nič sa nedialo.

„Možno je odomknuté.“ Magda skúsila vziať
za kľučku – a dvere sa pomaly, so škripotom
otvorili.

Dvojčatá vstúpili do pochmurnej haly prepl-
nenej krabicami, kabátmi, topánkami a dážd-
nikmi. Všetko pokrývala hrubá vrstva prachu.
Zdvihla sa do vzduchu v celom oblaku, hneď
ako ich batožina dosadla na koberec prežraný
od molí.

Mamička len nazrela dnu a zakryla si pusu
dlaňou.

Otecko cvakol vypínačom.

„Nefunguje,“ povedal a rozkašľal sa.

„Teta Šafránka!“ zvolala mamička. „Sme
tu!“

Žiadna odpoveď sa ale neozvala. Kde len tá
teta môže byť?

2. KAPITOLA

Otecko prešiel po hale až k recepcii. „Tu je kniha rezervácií,“ zamrmlal. Kým knihu oprašoval, Karolko a Magda k nemu pristúpili. Stránky otvorenej knihy boli prázdne, až na jediné meno... „Pani Nejezchlebová,“ hláskovali spoločne. „To je dnešný dátum,“ pripomenul otecko. „To vyzerá, ako by mala každú minútu doraziť.“

Práve v tej chvíli sa ozvalo zaklopanie.

Magda bežala k dverám a otvorila. Na prahu stála pani v jasne ružovom kostýme. Na vôdzke vedľa seba mala malého pudlíka s trblietavo striebriстым obojkom.

Ako Magda otvorila ústa, aby ich pozdravila, pani Nejezchlebová prešla okolo nej do haly. „Prepánakráľa!“ zdesila sa a znechutene sa

obzerala okolo seba. Pudlík sa čulo rozbehol a oňuchával vešiak na kabáty. Začal vrtieť chvostom.

„Čo je toto za staré smetisko!“ rozčuľovala sa dáma. „Tak tu rozhodne spať nebudeme. Poď, Kvietok! Ideme preč.“

Rázne odkráčala a zvedavého pudlíka ťahala za sebou.

„Zdalo sa, že Kvietkovi sa tu páčilo!“ škodoradostne sa chichotal Karolko.

Mamička ale vyzerala ustarane. „Ako to tu máme udržiavať, keď nemáme žiadnych hostí?“ povzdychla si skôr pre seba. „A kde je pre všetko na svete Šafránka?“

„Hotel má päť poschodí. Na to by sme potrebovali pátráciu čatu,“ dodal otecko.

„To sme predsa my!“ navrhol Karolko. „Začneme zdola a budeme pokračovať smerom nahor.“

Magda a Karolko sa hneď rozbehli po schodoch, ktoré viedli za recepčným pultom kamsi dolu. Pivnicou sa niesol podivný, hmlistý, zelenkastý svit. Svetlo z okienka sem prebleskovalo skrz húževnaté listy nejakej velikánskej rastliny. Zistili, že rastie hneď vedľa starého bazéna plného liekien.

„Jéé,“ vydýchla Magda.

„Sú tam ryby!“ ukázal Karolko na veľkú zlato oranžovú rybkú, ukrytú za jedným leknom. „To je fantázia!“

Dvojčatá uháňali naspäť hore. Mama s otcom ešte stále nariekali nad všetkým tým neporiadkom a prachom.

„Je tu rybníček!“ kričal už z diaľky Karolko. Zazubil sa na Magdu: „Poď, zistíme, čo tu ešte je.“

Pobehovali po nesúrodých hotelových izbách. Na druhom poschodí bola napríklad miestnosť zdobená tapetami s obrovskými palmami, krbom a sochami faraónov. Na okennej rímse stála čierne soška mačky so zlatým náhrdelníkom.

„Tu to vyzerá ako v starovekom Egypte!“ zvolala Magda.

Na treťom poschodí zase objavili nebesky modrú spáľňu so závesmi žltými ako slnko. Na stenách boli namaľované pestrofarebné vtáky.

„Chcela by som, aby toto bola moja izba,“ vzdychla Magda s očami upretými na nádherného modrého papagája s rubínovo červeným chvostom.

Vedľajšie dvere viedli do izby s leopardím vzorom na koberci a obrázkami divokých zvierat na stenách.

„Uau,“ vydýchol Karolko a ukázal na obrázok slona. „Ja by som si vybral tento...“

Vtom sa zarazil. Magda si dala prst na pery a ukazovala smerom ku schodom.

Nad nimi sa ozýval zvuk pripomínajúci vrkanie.

Vyliezli až hore do podkrovia. K stene až na vrchu schodiska bol pripevnený malý kovový rebrík a v strope nad ním zbadali poklop. Karolko sa vytiahol hore a zatlačil na dvierka. Ocitol sa tak vysoko, že mal pod sebou celé Námestie pod besiedkou ako na dlani.